

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 718/2014
10.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца Ђ.К. из Д.О., чији је пуномоћник Д.Б., адвокат из Ш., против туженог А.к. ДОО из Б., чији је пуномоћник Б.И., адвокат из Б., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 497/14 од 31.03.2014. године, у седници одржаној 10.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 497/14 од 31.03.2014. године у делу којим је преиначена пресуда Основног суда у Лозници, Судска јединица у Љубовији П1 276/12 од 24.12.2013. године и предмет **ВРАЋА** другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници, Судска јединица у Љубовији П1 бр. 276/2012 од 24.12.2013. године ставом првим изреке, понишено је као незаконито решење туженог којим је тужиоцу престао радни однос због смањеног обима посла – организационих промена, те је тужени обавезан да тужиоца врати на рад; ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име мање обрачунате накнаде зараде за време прекида рада до кога је дошло без кривице тужиоца износе ближе описане у изреци пресуде; ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на износе из става другог ове пресуде и преда М4 образац; ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 177.800,00 динара, док је захтев тужиоца преко досуђеног, а до траженог износа од 210.800,00 динара одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 497/14 од 31.03.2014. године жалба туженог је делимично усвојена и пресуда Основног суда у Лозници, Судска јединица у Љубовији П1 бр. 276/2012 од 24.12.2013. године у побијаном усвајајућем делу (став први изреке пресуде), преиначена тако што је захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење директора А.г. из Љ., који је правни претходник туженог А.к. ДОО Б. бр. 70/17-2010 од 30.08.2010. године којим је тужиоцу престао радни однос због смањеног обима посла – организационих промена, као и да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад, одбијен као неоснован, а досуђени износ трошкова првостепеног поступка са

износа од 177.800,00 динара снижен је на износ од 84.300,00 динара. У преосталом усвајајућем делу исплате разлике зараде жалба туженог је одбијена и означена пресуда потврђена; одлучено је да се трошкови жалбеног поступка туженом не досуђују.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, у делу у којем је преиначена првостепена пресуда, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Међутим, другостепени суд је приликом доношења побијане пресуде учинио битну повреду поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизији основано указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био радник туженог на радном месту возача теретног возила. Тужиоцу је 31.08.2010. године решењем туженог 70/17-2010 од 30.08.2010. године, престао радни однос због смањеног обима посла – организационе промене. Директор правног претходника туженог је 30.07.2010. године донео Одлуку којом се мења став 1. члан 7. Правилника о организацији и систематизацији послова и утврђује да послове и радне задатке друштва обавља укупно 21 извршилац, а да је организациона шема са бројем извршилаца по радним местима, саставни део ове одлуке. Потом је 02.08.2010. године донета одлука о покретању поступка о утврђивању вишка запослених, предлог програма решавања вишка запослених донет је 04.08.2010. године и достављен је синдикату и Националној служби за запошљавање, који су на програм доставили мишљења. Програмом решавања вишка запослених од 23.08.2010. године под тачком 3.3. прописани су критеријуми и поступак за утврђивање вишка запослених и то основни критеријуми, као и допунски који се примењују ако запослени остварују једнаке резултате рада. Радно место возача на којем је тужилац радио није укинута, већ је у организационој шеми која је саставни део одлуке од 30.07.2010. године наведено радно место возачи – руковаоц утоварача са једним извршиоцем. На том радном месту је остао један запослени, а тужилац са још два запослена који су обављали послове возача, проглашени су технолошким вишком.

Другостепени суд је, из овако утврђеног чињеничног стања, закључио да је тужбени захтев неоснован, те да је тужени донео законито решење о престанку радног односа тужиоцу, уз образложење да је запослени који је остао да обавља послове возача теретног возила, према резултатима рада бољи од тужиоца и да поред послова возача може да обавља и послове поправки машина и руковаоца утоварача.

Међутим, Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом тужиоца истиче да је другостепени суд без расправе утврдио другачије

чињенично стање. На тај начин другостепени суд је извршио повреду поступка из члана 374. став 1., у вези члана 383. став 3. Закона о парничном поступку.

У конкретном случају, програмом решавања вишка запослених од 23.08.2010. године предвиђени су критеријуми и поступак за утврђивање вишка запослених и то како основни, тако и допунски који се примењују уколико запослени остварују једнаке резултате рада. У ситуацији када је код туженог дошло до престанка потребе за обављањем послова возача са четири извршиоца, већ је за ово радно место потребан само један извршилац, нејасан је закључак другостепеног суда да је директор правног претходника туженог применио прописане критеријуме приликом одређивања који ће извршилац остати на радном месту, а који су извршиоци технолошки вишак. Другостепени суд је био у обавези да, ради правилног утврђења чињеничног стања, отвори расправу и изведе потребне доказе на ову околност. Посебно је нејасно на основу којих чињеница другостепени суд, опет без отварања расправе, закључује да је према резултатима рада, запослени који је остао на радном месту возача, бољи од тужиоца.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења применом члана 415. став 1. Закона о парничном поступку.

У поновном поступку другостепени суд ће, имајући у виду примедбе из овог решења донети закониту одлуку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**